

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 32. Concilium Antiochenum. S. Meletius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

me decem Monachorum millia in diver-
 sis Monasteriis regebat; hi tempore æsti-
 vo operam suam metentibus locabant, at-
 que singuli eorum artabas frumenti duas,
 id est, Regionis illius mensuras, sui labo-
 ris mercedem accipiebant, cujus partem
 magnam Abbati suo reddebant, pauperi-
 bus distribuendam. Erant autem istæ
 eleemosinæ tam abundantes, ut in illis fi-
 nibus, nemini frumentum deesset; imo
 oneratæ naves quoque partem illius an-
 nonæ Alexandriam devehebant. (*)

Sæculum IV.
 A. C. 361.

§. XXXII.

Concilium Antiochenum. S. Meletius.

Bellum Persicum Imperatorem Constan-
 tium in Orientem pertraxerat; hie-
 me anno 360. Antiochiæ exacta anno se-
 quenti frequentissimum convocavit Con-
 cilium, ut tam vocem consubstantialis,
 quam, dissimilis in substantia, damnari
 juberet. Ante omnia petierunt Episco-
 pi, ut Ecclesiæ Antiochenæ Pastor dare-
 tur, quocum deinde de rebus fidei deli-
 berarent; nam S. Eustathium fata abstule-
 rant, Eudoxius relicta Antiochia Constan-
 tinopolim transierat, & Arianus, in Con-
 cilio

Amm. Marc.
XX. c. ult.
XXI. c. 6.
Theod. II.
c. 31.

Sozom. IV.
c. 28. Ruf. I.
c. 24.

(*) Ex his iterum Protestantis Interpretis im-
 pudentia confunditur, dicentis, Monachos nec
 Deo, nec hominibus utiles fuisse.

Sæculum IV.
A. C. 361.

cilio Seleuciensi electus, illico in exilium missus fuerat. Plures Episcopi illustrissimam Cathedram avidissime ambiebant; cumque tam Episcopi, quam populus in fide essent divisi, quisque illi favebat, quem secum in confessione fidei consentire credebat. Tandem omnibus placuit, Meletium, antea Episcopum Sebastenum, eligere. Natus is erat ex illustri familia Melitinæ in minori Armenia. Quamvis inter opes, & delicias fuisset educatus, nihilominus a juvenilibus annis in jejuniis, & corporis afflictionibus se exercuit, vir justus, sincerus, simplex, Deum timens, in conversatione irreprehensibilis, omnium hominum facile mitissimus; animi tranquillitas ex oculis legebatur, cunctis modeste, & jucunde arridebat, manus semper vel ut amplecteretur amicos, vel ut benediceret, paratæ. Sebaſte in Armenia Eustathio Episcopo suffectus fuerat, cum autem hunc populum refractarium vincere non potuisset, Beream se receperat. Hunc virum sibi addictum credebant Ariani, & præcipui hujus Electionis fautores fuere Acacius Cæsariensis, & Georgiûs Laodicensis, eumque totam Ecclesiam Antiochenam, imo ipsos Eustathianos ad suas partes reducturum sperabant, nam ex eo tempore Acacius ad Catholicorum fidem propius redire videbatur; Catholicis, quibus Meletii fides magis

Philost. V. c.
5. Gr. Nyss.
or. in Mel.
tom. 4. edit.
græc. p. 838.
Naz. carm.
de vit. S. p.
24. Theod.
II. c. 31.
Sozom. IV.
c. 25. Socr.
II. c. 44.

gis perspecta erat, libentissime in ejus electionem consentientibus, Decretum conficitur, subscribunt omnes, & communi consensu in manus Eusebii Episcopi Samosatani deponitur.

Cum Imperator mandasset, ut Meletius advocaretur, Episcopi omnes congregati cum Clericis, & toto populo obviam venienti processerunt, simul Ariani, & Eustathiani virum videre ardebant, illi, ut scirent, an tanta fama dignus esset, hi sperantes, defensorem fidei Nicænæ futurum. Judæos quoque, & Paganos videndi virum curiositas accivit, cujus modestia, & mansuetudo admirationi omnibus fuit. Ministerium suum, ut moris erat, exorsus est sermone publico, cujus materiam Imperator præscripserat, celebrem illum ex Proverbiis textum: Ab initio viarum suarum creavit me Dominus; ita enim græce sonat, eratque fortissimum Arianorum propugnaculum; jussit Imperator, ut quæ quisque in hoc colloquio diceret, ab ore loquentis excepta, Notarii scriberent. Primus dixit Georgius Laodicensis, aperte hæresin professus. Secutus est Acacius Cæsariensis, & medium inter illas blasphemias, & veritatem Catholicam tenere nitebatur; Meletius locutus est tertius, & Sermonem protulit, quem S. Epiphanius lit-

Sæculum IV.
A. C. 361.

Epiph. hæ.

73. §. 28.

Phil. V. c. 1.

Theod. II.

c. 31.

Const. ap.
l. VIII. c. 5.

Prov. VIII.
c. 22.

Hær. 73.
n. 29.

Hist. Eccles. Tom. III.

l ii

teris

Sæculum IV. teris mandavit, absolutum Christianæ
 A. C. 361. eloquentiæ exemplar. Dicendi exor-
 dium ducit Meletius a Laude humilitatis, & pacis, tum paulatim disputationis
 substantiam aggrediens, de Filio Dei, ut dignum est, differit; dicit, quod Filius in
 Deo maneat, quia idem cum Deo est, similis Patri, & perfecta ejus imago. Locum prædictum ex Proverbiis explicat per alia loca, ubi Scriptura clare dicit, Filium esse genitum; *ideo, inquit: Scriptura hac voce creavit, seu fundavit, utitur, ut indicet, quod Filius per se ipsum subsistat, & quod sit permanens; & ideo Genitum dicit, ut ejus super omnes alias creaturas, ex nihilo productas, excellentiam demonstrat.* In Epilogo temerariam hominum curiositatem damnat, altitudinem Naturæ Divinæ penetrare præsumptum, atque ut omnes in fidei simplicitate sistant, hortatur. Hæc omnia, ex
 S. Meletius. SS. Scripturis collecta, unius quadrantis sermo complectitur.

Ita audacter, ipso Imperatore præsentem, loquenti populus alacri clamore applausit, indignantibus Arianis, quamvis enim Meletius prudenter vocibus, consubstantialis, & substantia abstinuisset, satis tamen, se pro veritate Catholica stare manifestaverat; Eudoxius nihil intentatum reliquit, ut ad retractandum per-
 suade-

suaderet, sed inflexibilem expertus, cum aliis Arianis, quos jam Meletium elegisse pœnitebat, eum apud Imperatorem accusat, quod Sabellianista esset, familiari Arianis contra Catholicos calumnia. Addebant & alterum accusationis caput, quod ad suam Communionem recepisset Presbyteros, ab Eudoxio depositos, nempe, ut verosimile est, Catholicos injuste oppressos. His Constantius innata sibi animi levitate fidem habuit, iussitque eum Melitinam Armeniæ Patriam suam relegari, mense uno postquam Antiochiam venisset. S. Meletius brevissimum tempus tam utiliter impendit, ut errorem a sua Ecclesia excluderet, illisque, qui corrigi non poterant, rescissis, alios in vera fide reliquit immobiles. Cum Præfectus Meletium, suo currui impositum, in exilium abduceret, populus eum lapidibus insectabatur, quem S. Episcopus suo pallio contexit.

Interea S. Eusebius Samosatenus, ad suam Ecclesiam reversus, acta electionis S. Meletii, quorum erat depositarius, asportaverat; Ariani, ne ista acta, malæ fidei suæ testimonium, superessent, permoverunt Imperatorem, ut reddi juberet; is statim cursores, qui repeterent, misit, quibus Eusebius respondit: *Depositum publicum non possum reddere, nisi omnes*

Iii 2

illi,

Sæculum IV.
A. C. 361.Hier. Chr.
a. 361.
Philost. V. c.
5. Chryf. in
Mel. tom. 5.
p. 538. l. 10.
edit. Savill.Theod. II.
c. 32.

Sæculum IV. illi, a quibus accepi, sint congregati. Hoc
A. C. 361. responso iratus Imperator denuo scripsit,
 ut acta redderet, districte præcipiens, ad-
 diditque, se iussisse, ut manus dextra am-
 putaretur, reddere recusanti; id vero
 scripserat ad timorem incutiendum, quip-
 pe tabellario mandavit, ne Episcopus in
 corpore læderetur. Eusebius, perlectis
 litteris, ambas manus porrexit, dicens:
 amputate utramque, nam Decretum non
 reddam, insigne perfidiæ, & impietatis
 Arianorum monumentum. Constantius
 tantam viri fortitudinem laudare, atque
 exinde semper admirari coactus est.

§. XXXIII.

Euzoius Episcopus Antiochenus.

Philost. V. c. 5. Sup. Imperator Alexandria accersiri iussit Eu-
l. X. c. 28. zoiium, quem Antiochenæ Sedi impo-
Theod. II. c. 31. Socr. neret, ex primis Arii Discipulis unum,
II. c. 44. jam in illius hæresis ortu a S. Alexandro
 Episcopo suo ordine Diaconatus deposi-
 tum. Jubente Imperatore, Episcopi ei
 manus imposuere. At per hanc Electio-
 nem iterum scissa est Ecclesia Antiochena;
 nemo Catholicorum cum Euzoio commu-
 nicare voluit, & qui ab annis triginta lon-
 gissimam Arianorum persecutionem sub
 Stephano, Leontio, & Eudoxio passi fue-
 rant, tandem tempus advenisse existima-
 bant,